

Sygn. akt II KZ 47/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

w sprawie M. Ż.

oskarżonego z art. 157 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 grudnia 2016 r.,

zażalenia oskarżycielki prywatnej E. R.

na zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu

Okręgowego w P.

z dnia 24 listopada 2016 r., sygn. akt V WKK (...),

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 15 lipca 2016 r., sygn. akt V Ka (...), M. Ż. został ostatecznie uniewinniony od popełnienia czynu z art. 157 § 2 k.k. Oskarżycielka prywatna i jej pełnomocnik z urzędu adwokat A. M. wniosły w terminie o sporządzenie na piśmie i doręczenie wyroku Sądu odwoławczego. Oskarżycielka prywatna złożyła również wniosek o wyznaczenie jej pełnomocnika z urzędu w celu sporządzenia i podpisania kasacji. Zarządzeniem z dnia 31 sierpnia 2016 r. wyznaczono oskarżycielce pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata P. A. Wyznaczony pełnomocnik, w oparciu o przepis art. 84 § 3 k.p.k., sporządził opinię prawną z dnia 14 września 2016 r., w której stwierdził brak podstaw do wniesienia kasacji od opisanego wyżej wyroku Sądu Okręgowego w P. Zgodnie z zarządzeniem z dnia 21 września 2016 r. odpis stanowiska

pełnomocnika z urzędu został doręczony oskarżycielce prywatnej w dniu 23 września 2016 r. Jednocześnie, oskarżycielka została pouczona o tym, że treść stanowiska pełnomocnika nie stanowi podstawy prawnej do złożenia ponownego wniosku o wyznaczenie innego pełnomocnika z urzędu, a także o tym, iż w terminie 30 dni od dnia doręczenia pisma może zostać wniesiona kasacja sporządzona przez adwokata lub radcę prawnego ustanowionego przez nią. W dniu 18 listopada 2016 r. oskarżycielka prywatna wysłała do Sądu Okręgowego w P. pismo nazwane „skargą kasacyjną”, które wpłynęło do Sądu w dniu 21 listopada 2016 r. W zaistniałej sytuacji Przewodniczący V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. odmówił przyjęcia kasacji ze względu na wniesienie jej przez osobę nieuprawnioną i po terminie.

W zażaleniu na to zarządzenie E. R. zakwestionowała podstawy uniewinnienia oskarżonego oraz prawidłowość postępowania instancyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne, bowiem nie formułuje jakichkolwiek zarzutów godzących w legalność i prawidłowość zaskarżonego zarządzenia.

Jest bezsporne, że skarżąca, zgodnie z zasadą lojalności procesowej, została pouczona o wszystkich czynnościach, jakie winna podjąć w celu skutecznego wniesienia kasacji. W pouczeniu tym wskazano także wynikający z art. 524 § 1 k.p.k. 30 – dniowy termin do wniesienia kasacji. Pismo zawierające taką informację doręczone zostało oskarżycielce w dniu 23 września 2016 r., tymczasem kasację wysłano do Sądu dopiero w dniu 18 listopada 2016 r. W tej sytuacji odmowa przyjęcia kasacji uzasadniona jest treścią art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. Nie można natomiast zgodzić się ze stanowiskiem wyrażonym w zaskarżonym zarządzeniu, że kasacja została wniesiona przez osobę nieuprawnioną. Zgodnie z art. 520 § 1 k.p.k. do wniesienia kasacji uprawnione są strony, a jest przecież bezsporne, że E. R., inicjując postępowanie jako oskarżycielka prywatna, była stroną postępowania. Konieczność sporządzenia i podpisania kasacji przez adwokata bądź radcę prawnego jest tylko wymogiem formalnym pisma procesowego, a jego brak może zostać usunięty w toku postępowania. Fakt, że wyznaczony oskarżycielce posiłkowej pełnomocnik z urzędu sporządził opinię o braku podstaw do wniesienia kasacji nie powoduje, że

oskarżycielka prywatna staje się osobą nieuprawnioną do wniesienia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, bowiem uprawnienie to przysługuje stronie, a nie samoistnie jej pełnomocnikowi. Kwestia ta nie miała jednak istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy zważywszy, że kasacja została wniesiona z przekroczeniem terminu z art. 524 § 1 k.p.k.

Kierując się powyższym orzeczono, jak na wstępie.

r.g.